

Док су се око поднева, 8. марта 2012. године, послје парастоса служеног поред споменика жртвама минулог рата у брчанском предграђу Грбавица, на којему су исписана имена 43 Грбавичана и 22 из сусједних села, родбина, комшије и пријатељи невино страдалих, скрушено, потресени навалом болних сјећања, разилазили у групицама, док су истовремено на мјесном православном гробљу још догоријевале свијеће упаљене за покој душа 13 крвнички уморених Срба, заробљених 8. марта 1993. године у оближњем селу Бодериште, више или мање угледне званице са свих нивоа власти – од дистрикта Брчко до највишег – ОХР-а – запосјеле су прве редове у великој сали брчанског Дома културе, гдје је интонирањем химне БиХ, наметнуте овој земљи, као и застава и много штошта другог, отпочињала централна свечаност обиљежавања 12. годишњице проглашења предратне општине Брчко дистриктом.

Специфичност ове необичне локалне заједнице је и национално издиференцирани однос његових грађана према прослави 8. марта. Датум који је некада свуда у свијету, па и у Брчком, био асоцијација за Међународни дан жена, у брчанској мјесној заједници Грбавица, чији су житељи углавном српске националности, од 1993. дан је велике туге. Свјетски ратни пиромани и ватрогасци, осине вестерн-демо(н)крате, засигурно су располагали податком да су тог мартовског дана припадници Армије БиХ, настале обједињавањем локалних паравојних формација, заробили 13 бораца Војске Републике Српске у брчанском селу Бодериште, одакле су их четири дана касније, звјерски искасапљене, испоручили, зарад размјене(!?), њиховим најближим. Безбожнички, игноришући да се тај дан у једном дијелу Брчког обиљежава јауцима и сузама, 8. март прогласише Брчко дистриктом БиХ.

Тугу и очај Грбавичана, осуђених на живот без дјете, очева и браће, којима ево већ 19 година 8. март свањава као Велики петак, одавно већ мало ко у дистрикту чује, још мање поштује. Не разумију ови несрећници, попут Ратка и Вајке Томић који тог дана остадоше без оба сина – 21-годишњег Стојана и три година млађег Драгана, нити их уосталом занимају политикантске тираде о нужности изградње мултиетничког друштва под изговором да се то „једноставно мора“, односно „ваља нам, ипак, живјети заједно“, као ни смисао и трајност међунационалног помирења на истрошеној и одбаченој идеолошкој матрици братства и јединства.

Посебно их вријеђа ширење новог „козарачког кола“ надомак гробља камо су џелатском руком на вјечни починак послати њихови најдражи. Свјесни су да се прошлост не може

промијенити, али се не мире са инертношћу и ниподаштавајућим односом оних који су надлежни за расвјетљавање злочина и санкционисање виновника. Сматрају да послје 8. марта 1993. године, у Брчком славља ни теревенке није достојно ни обиљежавање Међународног дана жена, а камоли рођендана дистрикта. Славља из ината, ма у чијој режији да су уприличена на дан туђе туге, луциферовска су дјела која никада и нигдје нису на добро изашла.

Дистрикт Брчко славио је свој 12. рођендан пуних осам дана. Овогодишња „Ивковкова слава“ трајала је од 3. до 10. марта. Овлаштени за завлачење руке у буџетску касу кажу да се потрошило знатно мање него ранијих година. Највише се, чиме се хвале у организационом одбору за обиљежавање дана дистрикта уштедјело на концерту Хариса Џиновића, приређеног 7. марта увече на централном градском тргу, који је коштао 45 хиљада марака (око 22,5 хиљаде евра), дупло мање од понуде Горана Бреговића која замало да би прихваћена.

И то је специфичност ове јединствене локалне заједнице не само у БиХ, него и на Балкану. „Оглед за углед!“ – како ономад рекоше утемељивачи дистрикта. У међувремену те ријечи посташе флоскула коју све чешће подсмјешљиво наводе и они који су се од дистрикта подобро овајдили.

У минулим данима рођенданске прославе, на пригодним приредбама и скуповима изречено је много хвалисавих ријечи на рачун до сада постигнутог у развоју малољетног дистрикта, чији годишњи буџет већ годинама премашује 200 милиона КМ (око сто милиона евра). Чак је у успјешне инвестиције убројано и неколико само започетих, или половично реализованих тзв. пројеката, попут фабрике за пречишћавање отпадних вода, па фабрике воде без пиће (која је мртав капитал без нове водоводне мреже), те изградња градског стадиона (Брчко већ одавно нема ни члана Прве фудбалске лиге РС!).... Међу пројектима на које би, тобоже, требало да буду поносни Брчаци помињана је и прије пет година попличан центар града за који је, према неким показатељима, из локалног буџета издвојено око осам милиона КМ. Како и гдје збринути око 12 хиљада незапослених, колико их је регистровано у брчанском Заводу за запошљавање, у условима када је привреда замрла? Чему, зашто и до када гломазна локална управа у којој више од 60 надфшефова, шефова и подшефова прима мјесечно више од 2.000 КМ? О чијем трошку и чијом вољом су незаконито формиран и нестручним кадрам попуњени кабинети локалних властодржаца?... Таква питања, разумије се, не помињу се за слављеничким тзрпезама.

Умјернији у слављеничкој еуфорији на све овим поводом истакнуте успјехе сумњичаво

Дистриктов рођендан

Пише: Бранислав Рибар
понедељак, 12 март 2012 22:18

климају главама. Понеки, штавише, сматрају да је дистрикт Брчко само једна „веш-машина“ за прање новца. Једино јој се, веле, не зна рок употребе и трајања.